

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. Ἐν Ἀθῆναις φρ. 15. — Ἐν δὲ ταῖς ἑπαρχ. φρ. 16. — Ἐν τῇ ἑξωτ. φρ. 25.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

— ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ΟΔΟΣ ΜΟΥΣΩΝ, Ἀριθ. 4, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν Πλατεῖαν Συντάγματος. —

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΜΗΤΕΡΕΣ.

Θ' ἀρχίσω μ' ἓνα μῦθον.

Ἀσκητὴς τις με πιναρὸν ῥάσον ἐξελθὼν τῆς σκῆτης του περιήρχετο τὰ χωρία κρατῶν ἅγια λειψάνα καὶ ἀμυνων ἁγιασμόν. Παρουσιάσθη καὶ εἰς οἰκογένειάν τινα τῆς ὁποίας ὁ παπoῦς—λιγάκι μασόνος καθὼς ἐψιθύριζον οἱ συγχωρεῖται του—εἶχε τρομερὰν ἀντιπάθειαν κατὰ τῶν φθειρῶν, παρατηρήσας δὲ τὴν μακράν, ἀπλутον, καὶ τραχεῖαν γενειάδα τοῦ ἀσκητοῦ, τῷ εἶπεν ὅτι δέχεται εὐχαρίστως τὴν ἐπίσκεψιν τῶν ἁγίων λειψάνων καὶ τὸν ἁγιασμόν, ἀλλ' ὅτι εἶνε ἀπόλυτος ἀνάγκη ν' ἀφήσῃ ἐξω τῆς θύρας τὴν γενειάδα του καὶ ἀφ' οὗ τελειώσῃ τὴν δουλειά του ἅς τὴν πάρῃ, ἅς τὴν φορέσῃ καὶ ἅς γενεῖαις δὲν εἶνε ἐσώδρακο νὰ ἐμβραίνῃ καὶ νὰ βγαίνῃ κατὰ βούλησιν, ὅτι ἂν τὴν βγάλῃ τὴν γενειάδα εἰς τί θὰ τοῦ ὠφελήσῃ ὁ ἁγιασμός, ἀφ' οὗ αὐτὸς δὲν θὰ εἶνε πλέον ἀσκητὴς, καὶ ὅτι ὁποῖος θέλει ἅγια λειψάνα καὶ ἁγιασμόν πρέπει νὰ θέλῃ καὶ τὴν συνοδίαν των, ὅπως ὅστις δέχεται τὸν βασιλέα δέχεται καὶ τοὺς αὐλικούς του· ὁ εἰς ἐπέμενε καὶ ὁ ἄλλος ἐπέμενε· ἀλλὰ δὲν εἰξεύρω ἂν ἐπὶ τέλους καὶ ὁ παπoῦς ἐδίωξε τὸν ἀσκητὴν καὶ ἔμεινε δίχως κνισμούς καὶ δίχως θεῖαν χάριν, ἢ ἂν αἱ φτεῖρες εἰσηλθόν μετὰ τῶν ἁγίων λειψάνων καὶ τοῦ ἁγιασμοῦ.

Ὁ μῦθος αὐτὸς ἐφαρμόζεται κάλλιστα ἐπὶ τῆς ἐνεστώσης κοινωνικῆς ἡμῶν καταστάσεως. Ἐνδύσατε τὸν καλόγηρον αὐτὸν με κομψὰ ἐνδύματα, φαντασθῆτέ τον φέροντα μεθ' ἑαυτοῦ ὅχι τ' ἀμφίβολα ἀγαθὰ τῆς ἄλλης ζωῆς, ἀλλὰ τὰ βέβαια τῆς παρούσης, καὶ θὰ ἔχετε τὸν φράγκικον πολιτισμὸν ὅστις φέρει καὶ αὐτὸς μαζὶ του ἓνα σωρὸν ὀχληρῶν πραγμάτων, τὰ ὅποια διακρίνομεν ἤδη

ἐπὶ τῆς μερίδος ἐκείνης τῆς ἡμετέρας κοινωνίας, ἥτις τῷ ἥνοιξεν ἀνεπιφυλάκτως τὴν θύραν τῆς.

Εὕρισκόμεθα λοιπὸν εἰς τὸ δίλημμα: πρέπει νὰ δεχθῶμεν τὸν πολιτισμὸν με τὴν συνοδίαν του, ἢ πρέπει νὰ τοῦ κλείσωμεν τὴν θύραν καὶ νὰ μείνωμεν βάρβαροι; Πρέπει νὰ τὸν διώξωμεν τὸν ἀσκητὴν, ἢ νὰ τὸν δεχθῶμεν με τὴν γενειάδα του;

Μεὶ φαίνεται ὅτι ἀπλούστερον θὰ εἶνε νὰ τοῦ δώσωμεν ὀλίγον σαποῦνι καὶ μίαν τσατσάραν, καὶ ἀροῦ πλυθῇ καὶ κτενισθῇ, τότε νὰ τῷ ἀνοίξωμεν τὴν θύραν μας, καὶ τὴν αἵθουσάν μας ἀκόμη.

Μετὰ τὰ ὀλίγα ταῦτα τὰ ὁποῖα δύνανται νὰ χρησιμεύσωσιν εἴτε ὡς πρόλογος εἴτε ὡς ἐπίλογος τοῦ ἀρθρου τούτου, εἰσέρχομεθα εἰς τὸ θέμα μας.

Ὅταν εἴμεθα βάρβαροι ἀκόμη καὶ δὲν κατελκεμβάνομεν ὅτι πρέπει οἱ πόδες μας νὰ εἶνε πλήρεις κήλων διὰ νὰ φαίνωνται ὠραῖοι, καὶ ἡ μέση τῶν ἀβροσάκων δεσποινίδων μας ξηρὰ ὡς σανὶς διὰ νὰ φαίνεται δακτυλιδένια, ἐκτὸς τῶν ἄλλων συμπτωμάτων τῆς βαρβαρότητός μας, ἐκτὸς τῆς φιλοπατρίας — τότε εἴμεθα κοσμοπολίται—ἐκτὸς τοῦ αἰσθήματος τῆς τιμῆς—τότε δὲν εἴμεθα προληπτικοί—εἴχομεν καὶ τὴν μητρικὴν στοργὴν με τὴν ὁποίαν αἱ ἑλληνίδες μητέρες ἐπύτιζον τὰ ἄνθη τῆς καρδιάς των, καὶ ἐβλεπον αὐτὰ ἀναθάλλοντα πλήρη χυμοῦ καὶ δρόσου. Καὶ ἡδύναντο νὰ πράξωσιν ἄλλως; τὰ ἀγνά των στήθη πρὸ τοῦ γάλακτος ἀκόμη παρήγον φυσιολογικῶς τὴν στοργὴν· τὸ ἰδεῶδες τῆς εὐδαιμονίας αὐτῶν ἐπληροῦτο ζωερῶν βοστρυχωδῶν κεφαλῶν καὶ μειδιαμάτων χερουδεῖμ καὶ παχουλῶν βραχιόνων σπαρταρούντων ὡς διὰ νὰ πετάξωσι· πῶς ἦτο δυνατόν νὰ μὴ τρελλαίνωνται διὰ τὰς στοργυλοπροσώπους καὶ ῥοδαλὰς μικροσκοπικὰς ἐκείνας ὑπάρξεις τὰς ὁποίας ὁ ἔρως ἐξήγαγεν ἐκ τῶν πτυχῶν τῆς συζυγικῆς των κλίνης; μήπως διήλθον διὰ τοῦ σώματος αὐτῶν ἀπλῶς ὡς δι' ὀπῆς, δίχως νὰ συμπαράλάβωσι μεθ' ἑαυτῶν μέρος τῆς ὑπάρξεώς των;

ὦ! ἡ καρδία αὐτῶν κατεκλύζετο ὑπὸ τοῦ βαθυτάτου ἐκείνου αἰσθήματος, τῆς μητρικῆς ἀγάπης, ἥτις κατὰ τὴν μεγαλοφυῆ ἐκφρασιν τοῦ Οὐγγῶ, εἶνε διανεμημένη ἐξ ἴσου εἰς ὅλα τὰ τέκνα καὶ ἦν ἐντούτοις ἕκαστον τὴν ἑαυτοῦ ὁλόκληρον· οἱ πόθοι αὐτῶν δὲν ἐξετείνοντο πέραν ἐνὸς φαειροῦ λίχνου· ἠνύον ὅτι ἡ ζωὴ αὐτῶν ἐπολλὰ πλασιάζετο, ὅτι τὸ αἷμά των ἔσφυζεν εἰς τόσας φλέβας καὶ ἡ καρδία των ἐπαλλεν εἰς τόσα στήθη. Καὶ ἐπὶ τῆς ψυχῆς τοῦ παιδίου παρέμενε τὸ ἀποτύπωμα τῆς ψυχῆς τῆς μητρὸς.

Τώρα, ἐντὸς τῶν καρδιῶν τῶν γυναικῶν στιβάζονται συνεπιεσσωρευμένα καὶ συνθλιβόμενα τόσα πράγματα: βελούδα καὶ μεταξωτὰ καὶ κλειδοκρύμβαλα καὶ τρίχαπτα καὶ πτερά καὶ ὁλόκληροι ἐμπορικῶν ἀποθήκαι, ὥστε δὲν μένει πλέον τόπος διὰ τὴν στοργήν· τὸ ταλαίπωρον νήπιον δὲν χωρεῖ καὶ μένει ἔξω τῆς θύρας· ἐπειτα μετὰ τῆς γεννήσεώς του συνδέονται τόσαι μνησικακίαι κατ' αὐτοῦ· αἱ βαρεῖαι ἀπαιτήσεις τῆς ἐγκυμοσύνης· οἱ πόνοι· οἱ κλαυθμοὶ τοῦ βρέφους· αἱ ἀσθενεῖαι του· τὰ δόντια του· τόσαι μέριμναι.

Ἀλλὰ τὰ μικρὰ, παρατηρήσατε πόσον νόστιμα εἶνε τὰ μικρὰ; εἴτε γατουδάκια εἶνε, ὅταν στολίζουν μὲ φουντίτσαις τὰ αὐτάκια των καὶ κορδέλαις τὸν λαιμόν των, εἴτε σκυλάκια ὅταν τὰ φέρουν ἀπὸ ἀγκάλης εἰς ἀγκάλην καὶ ἀπὸ χεῖλης εἰς χεῖλη, εἴτε παιδάκια ὅταν προκαλοῦν φιλήματα μὲ τὰ ψελλίσματά των, τὰ μειδιάματά των, τὰς ἐκπλήξεις των;

Λοιπὸν τὸ ἐνδιαφέρον τὸ ὁποῖον κινεῖσι τὰ μικρὰ των ζητοῦσι νὰ τὸ ἐκμεταλλευθῶσιν ὑπὲρ ἑαυτῶν.

*
* *

Καὶ τὰ ἐνδύουν μὲ κᾶτι ζωηρὰ χρώματα κτυπῶντα εἰς τὰ μάτια, καὶ σχηματίζουν κᾶτι κούκλαις μὲ σκούφιαις ἰδιοτρόπους, μὲ φουστανάκια ἔχοντα σκωτικὰς πτυχὰς, μὲ γυμνὰς κνήμας καὶ γυμνοὺς βραχίονας, μὲ ταινίας δὲν εἰξεύρω πῶς περιετραμμένας· καὶ καταβάλλουσι δι' ὅλα αὐτὰ τὴν πυρετώδη μέριμναν φιλαρεσκείας ἀκορέστου· διότι τὸ παιδίον εἶνε συμπλήρωμα τῆς ἰδικῆς των ἐνδυμασίας, μία ζωντανὴ ταινία συρόμενη ὀπισθὲν των, ἐν ἀνθρώπινον κόσμῳ ἐπιτεῖνον τὴν προξενουμένην ἐντύπωσιν, καὶ καταπίνουσι μετὰ τῆς αὐτῆς ἡδονῆς πᾶσαν ἐπιφώνησιν θαυμασμοῦ δι' αὐτὸ, ὡς πᾶσαν ἄλλην διὰ τὸ πλίσσέ των, ἢ τὸ πτερόν τοῦ πύλου των.

Ἡ νέα δὲ αὕτη ἀπόλαυσις, ὁ νέος οὗτος γαργαλισμὸς τῆς ἐπιδείξεως τὰς καθιστᾷ ἀγρίας· ὅπου καὶ ἂν ὑπάγουν τὰ σύρου μαζῇ των· δὲν τὰ λησμονοῦσιν εἰς καμμίαν γωνίαν τῆς οἰκίας, ὅπως δὲν λησμονοῦσι τὰ ριπίδιά των· τὰ φέρουσι μεθ' ἑαυτῶν παντοῦ· εἰς τὰς αἰθούσας, εἰς τοὺς περιπάτους· τὰ καρφόνουσι ἐπὶ τῶν ξυλίων ἐδρῶν τῶν Ὀλυμπίων ἢ τοῦ Φαλήρου, ὅπου τὰ ταλαίπωρα πλήττοντα, χασμώνενα κλείουσι τοὺς ὀφθαλμούς των καὶ ἀποκοιμῶνται ὑπὸ τὴν ὑπαιθρον ὑγρασίαν τῆς νυκτὸς μέχρι τοῦ μεσονυχτίου, ὄνειρευόμενα ἴσως καθ' ὕπνους εἰδεχθεῖς τινὰς καὶ ἀποτροπαίους στρίγλας βασανίζουσας τὰ μικρὰ παιδία καὶ προσκολλώσας τὰ βδελυρὰ χεῖλη των ἐπὶ τῶν χειλέων αὐτῶν ὅπως ἀπορροφήσῃ τὴν ψυχὴν των.

*
* *

Καὶ ὅσα κατάρθωσιν νὰ ἐπιζήσουν καὶ δὲν γεμίσουν μὲ τὸ σωματάκι των ἕνα λακκίσκον τοῦ νεκροταφείου, δίδοντα εἰς τὴν μητέρα των τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιδείξῃ ὅλα τὰ θέλητρά της ἐντὸς τῶν μαύρων τοῦ πένθους των, ἀφείλουσι ν' ἀναλάβωσιν ἄλλον ρόλον. Πρέπει νὰ εἶνε φωτὰ, σερπετὰ, διαβολάκια. Πρέπει νὰ εἶνε ἐξυπνα, ἢ καὶ ἂν δὲν εἶνε, πρέπει νὰ γίνουν, διὰ νὰ κάμουν ἐντύψεις· πρέπει νὰ λέγῃσι πολλὰ μετὰ προπετείας, νὰ ξεύρουν τραγουδάκια τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ἀπαγγέλλουν μὲ στόμφον, νὰ μὴν κᾶθηνται συνεσταλμένα. Πρέπει νὰ ἔχουν χάριν καὶ τὰ ὑποβάλλουν εἰς γυμνάσια πῶς νὰ στέκουν, πῶς νὰ βαδίζωσι, πῶς νὰ χειρονομῶσι, πῶς νὰ χαίρωσι, πῶς νὰ λυπῶνται· πῶς ὁ παπαγάλος νὰ ἐπᾶν ἀνὴρ λέξεις· πῶς ὁ πίθηκος νὰ διέρχεται διὰ μέσου τῆς σιδηρᾶς στεφάνης· πῶς ὁ ἡθοποιὸς νὰ χειροκρατῇται.

Καὶ καταστέλλουσι, καταπνίγουσι πάσας τὰς ἐμφύτους ὁρμὰς τοῦ παιδὸς, πάσας τὰς ἐκδηλώσεις τῆς θορυβώδους παιδικῆς ἡλικίας, ἣν πέζουσιν ἐντὸς τοῦ σιδηροῦ των καλουπίου ὡς κινεζικὸν πῶδα.

Καὶ σχηματίζονται ἐκτρώματά τινα περιπλόκου μορφογονίας, τέρατά τινα ἄνευ ἡλικίας, μὲ αἰσθήματα ἐκτραπέντα τοῦ ῥοῦ των, γεροντικαὶ ὑπάρξεις βαδίζουσαι ἐπὶ παιδικῶν ποδῶν ὡς ἐπὶ καλοβάθρων.

*
* *

Θὰ μεγαλώσουν τὰ ὦα, θὰ γίνουν χῆνες, οἱ ἄρρενες θὰ ἀποκτήσουν μύστακα, καὶ αἱ θῆλειαι στήθος, καὶ θὰ ἐξακολουθήσουν νὰ ὦσι κούκλαι ἐκφράζουσαι τὰς ἐκκρίσεις τοῦ ἐγκεφάλου εἰς γαλλικὴν ἢ ἄλλην γλῶσσαν, διότι εἰμπορεῖ τις νὰ εἶνε ἡλίθιος εἰς πολλὰς γλώσσας, πληροῦσαι τὰς πλατείας καὶ τοὺς περιπάτους μὲ τὰς ταινίας των, τὰ χειρόκτια των, καὶ τὰς νευροσπαστικὰς κινήσεις των.

Λάθετε τώρα ἐν ζευγὸς τοιούτων ὄντων, θέσατέ τα ἐπὶ τῆς τραπέζης σας καὶ μικροσκοπήσατέ τα· παρατηρήσατε τί θὰ εὑρετε εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ τί εἰς τὴν καρδίαν· εἰς ποίαν κατάστασιν εὐρίσκεται ὁ ἀμφιβληστροειδὴς των χιτῶν ἐκ τῶν ἐντυπώσεων των, καὶ εἰς ποίαν κατάστασιν οἱ πνεύμονες ἐκ τῆς τοιαύτης ἀτμοσφαιρᾶς, ἣν ἀπὸ τῆς νηπιακῆς ἡλικίας ἀνέπνευσαν καὶ ἂν ἠλπίζετέ τι διὰ τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἂν ἐφαντάζεσθε μεγάλην καὶ ἐνδοξον πατρίδα, καλύψατε τὸ πρόσωπόν σας μὲ τὰς δύο σας χεῖρας καὶ χύσατε ὅσα δάκρυα εἰμπορέσετε.

*
* *

Εὐτυχῶς αἱ ἑλληνίδες μητέρες πᾶσαι δὲν εἶναι τοιαῦται· αἱ πλεῖστοι δὲν εἶνε τοιαῦται· ὑπάρχουσι ἀκόμη καρδίαι ἔχουσαι τύπον καὶ διὰ τὰ παιδιὰ των· ἀλλὰ τὸ μόλυσμα διαδίδεται μετ' ἐπιτάσεως· ὁ πολιτισμὸς κερδαίνει κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ἔδαφος καὶ τὸν παρακολουθεῖ κατὰ πόδας καὶ τὸ ἐπιτελεῖόν του· πολλὰ φέσια καὶ τσεμπερία καθαιροῦνται κατ' ἔτος ἀπὸ τῶν κεφαλῶν καὶ ἐπ' αὐτῶν ἀνυψοῦται ἡ δυναστεία τῶν καπλῶν· πολλὰ ἐλεύθερα στήθη σφίγγει κατ' ἔτος ὁ κορσὲς, ὡς διὰ νὰ τὰ συνθλίψῃ, καὶ ἐξαγάγῃ πᾶν γενναῖον αἰσθημα ἀπὸ μέσας των.

Καὶ ἂν οὐ παρ' ἡμῖν πᾶν ἐλάττωμα τοῦ πολιτισμοῦ ἐξιδανικεύεται εἰς οὐσίαν, ἂν οὐ συλλαμβάνομεν αὐτὸν ἀπὸ τὸ ἀλγοῦν του μέρος, ἂν οὐ κάμνομεν πρῶτον ὅ,τι

οὔτε τελευταῖον ἴσως δὲν ἔπρεπε νὰ καὶ μωμέν, ὅσοι πο-
νοῦσι τὴν Ἑλλάδα πρέπει νὰ σταχυόσωσι λοιπὸν τὰς
χειρὰς τῶν καὶ ν' ἀναμένωσιν ἐννεοὶ τὸν προβαίνοντα
ἐχθρὸν;

Ὅχι. Ἡ γενεὶα τοῦ ἀσκητοῦ πρέπει νὰ πλυθῇ.

Ἀπόμαχος.

ΦΡΟΥ ΦΡΟΥ

Τὸν καὶ μωμένον τὸν Κουμουνδοῦρον δὲν τοῦ ἐπιτρέπουν
νὰ φιλοδοξῇ οὔτε αὐτὴν τὴν δόξαν τοῦ Περικλῆ. Δι' ὅ-
λου τοῦ πολιτικοῦ του βίου εἰργάσθη ὅπως τὴν ἀποκτή-
σῃ ὁ Περικλῆς εἰς τὸ Ἀναδρυτήριον καὶ ὁ Κουμουνδοῦ-
ρος εἰς τὴν Κυβέρνησιν ἐπαιζαν καὶ οἱ δύο τὸν αὐτὸν
Καραγκιόζην. Καὶ ὅμως οἱ ἀντίπαλοί του ἀρνοῦνται εἰς
ἐνὰ Περικλῆ νὰ λέγῃ ὅτι οὐδεὶς ἕνεκα αὐτοῦ ἐπειθηφό-
ρησε. Πῶς νὰ πενηθορήσῃ, ἀφοῦ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ Περ-
ικλέτου Κουμουνδοῦρου ἦτο νὰ κάμῃ τὸν κόσμον νὰ
γελά.

Τώρα ἐννοοῦμεν πῶς συνεμάχισαν ἐπὶ Τρικούπῃ ἡ
Ἑλλὰς μετὰ τῆς Ἀγγλίας. Ὁ πόλεμος γίνεται ἐν Αἰγύ-
πτῳ ὑπὸ τῶν Ἀγγλῶν· οἱ δὲ νεκροὶ καὶ τραυματίαι πί-
πτουσιν ἐν Ἑλλάδι. Οὕτω ἐν Πάτραις ἐν διαστήματι
δύο ὥρῶν — κατὰ τὸν *Φορολογούμενον* — ἐφρονεύθησαν
πέντε, εἰς ἕνα δὲ χωριὸ τῆς Λακωνίας ἐντὸς ὀλίγων λε-
πτῶν ἐφρονεύθησαν εἰς, ἐτραυματίσθησαν τρεῖς βαρέως,
καὶ δύο ἐλαφρῶς.

Λέγουσιν διὰ τοὺς πίπτοντας εἰς τὴν θάλασσαν ἀδαεῖς
τῆς κολυμβητικῆς, ὅτι βυθίζονται καὶ ἀναφαίνονται ἐπὶ
τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης τρεῖς· ἂν τὴν τρίτην φο-
ρὰν δὲν τοὺς συλλάβῃ κανεὶς, τότε πνίγονται.

Τοῦτο συνέβη μὲ τὸν δυστυχῆ Σιβιτανίδην. Ἐπесе
καὶ αὐτὸς—ναυαγὸς τῆς δημοσιογραφίας καὶ τῆς κοινω-
νίας—εἰς τὴν βουλευτικὴν θάλασσαν τῆς Καλαμπάκας.
Μίαν φορὰ πετάχθηκε ἐπάνω· δευτέρα φορὰ πετάχθηκε
πάλι· τὴν τρίτην τὴν καλλίτερην πῆγε ὅτὸν πάτο· τὸν
ἐφαγε ἕνας Λεβέντης.

Οἱ καὶ μωμένοι οἱ χωρικοὶ τῆς Καλαμπάκας ἤκουον πρὸ
πολλοῦ ἐκ στόματος τοῦ ὑποψηφίου τῶν ὅτι ἐνήγαγεν εἰς
δίκην τὸν μεγαλοκτηματιᾶν Χρηστάκην Ζωγράφον, ὅτι
ἐκέρδισε τὴν δίκην, ὅτι τὸν ἄφησε δίχως ποκάμισο, καὶ
ὅτι κατὰ συνέπειαν θὰ μοιράσῃ τὰ κτήματά του εἰς
τοὺς Καλαμπάκιώτας. Περιμέναν, περίμεναν, ὁ Σιβιτα-
νίδης ἀντὶ κτημάτων θὰ τοὺς ἐμοίραζεν ἴσως
συναλλάγματα. Εἶδαν κι' ἀποεῖδαν, τὸν ἐμαύρισαν καὶ
αὐτοὶ, λέγοντες ἀναμεταξύ των:

— Μὰς εἶπαν πῶς εἶναι ἀπὸ τὴν Ἀραπιά, τώρα ποῦ
τὸν κάναμε Ἀράπη, ἃς πάγῃ ἀπ' ἐκεῖ ποῦ ἦλθε.

συγκροτηθῇ ἐν Λονδίνῳ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Βασι-
λίσσης τῆς Ἀγγλίας καὶ τὴν προεδρείαν τοῦ πρίγκηπο-
τῆς Οὐαλλίας, μανθάνομεν ὅτι θέλουσι σταλῇ ἐξ Ἑλλά-
δος πολὺ περίεργα ἐκθέματα.

Μεταξὺ ἄλλων θὰ σταλοῦν καὶ τὰ ἐξῆς δείγματα :

Τὰ δίκτυα τοῦ Κουμουνδοῦρου καὶ τοῦ Τρικούπῃ πρὸς
ἀλυσίαν Βουλευτῶν.

Ἐκ τοῦ γένους τῶν μαλακίων ὁ κ. Σταμούλης.

Ἐκ τοῦ γένους τῶν βδελλῶν ὁ κ. Κάβος.

Ἐκ τῶν θηλαστικῶν ὁ κ. Ζυγομαλάς.

Ἐκ τῶν μαλακοστράκων ὁ κ. Κασιμάτης.

Ἐκ τῶν κοραλλίων ὁ ὡς κοράλλιον ὠραῖος
κ. Καζάκης.

Θὰ ληθῇ φροντίς ὅπως συμπληρωθῇ ἡ συλλογὴ αὕτη
μέχρι τοῦ ἐπιόντος ἔτους.

Εἶναι ἀληθές· δὲν εἴμεθα οἱ Ἕλληνες παραγωγικοί·
εἴμεθα ὅμως ἀπαγωγικοί. Ὡς τώρα εἴχομεν τὸν συρ-
μὸν αὐτὸν εἰς Μεσσηνίαν, εἰς τὰ Μέγαρα, ἐν γένει εἰς
τὰς ἐπαρχίας· τώρα εἰσῆχθη καὶ ἐν Ἀθήναις, ὅπου ἐν-
δημοῦσαν μόνον αἱ ἐξ ἀμοιβαιότητος ἀπαγωγαί, ἀλλ' ἰδοὺ
ὅτι εἰσῆχθησαν καὶ αἱ διὰ τῆς βίας· καὶ μετὰ τὴν κόρην
Πατοῦσα ἔχομεν τὴν Μαργαρώ Γαλάνη. Εὐτυχῶς διὰ τὴν
τελευταίαν δὲν θὰ ἐκστρατεύσωμεν ὡς διὰ τὴν πρώτην·
εἰς κλητὴρ μὰς ἀπήλλαξε νέας ἐπιστρατείας.

Τώρα ποῦ συνενώθη μετὰ τῶν Ἀνακτόρων καὶ μετὰ
τῶν Σταύλων ἡ Ἐπαυλὶς τοῦ Τατοῦ, φόβος ὑπάρχει
μήπως ἔχομεν καμμίαν σύγχυσιν ἐξ ἀφαιρέσεως, ἥτοι νὰ
προσκαλῇ ὁ βασιλεὺς τὸν πρωθυπουργὸν, νὰ βάζῃ αὐτὸς τ'
αὐτὶ τοῦ εἰς τὸ τηλέφωνον διὰ νὰ τοῦ ἀνακοινώσῃ σπου-
δαῖα περὶ πατρίδος, καὶ τὸ αὐτὶ τοῦ πρωθυπουργοῦ ν' ἀ-
κούῃ τὰ ἐξῆς ἐκ στόματος σπουδαῖα τοῦ Βασιλέως:

— Κλεῖτε σ' ἐν' ἀχούρι χωριστὰ τὸν Καρᾶ μαζὺ μὲ
τὴν Ἐκνθὴ φοράδα;

Εἰς χειρὰς τῶν Ἀγγλῶν ἔπесαν μερικὰ φύλλα ἀραβικῆς
ἐφημερίδος, ἐκδιδομένης βεβαίως ὑπὸ τὰς ἐμπνεύσεις τοῦ
Ἀραμπῆ. Κατὰ τὸν συντάκτην ὁ στρατὸς τοῦ Ἀραμπῆ
καθημερινῶς ἀπώθει τὸν ἀγγλικὸν στρατὸν μέχρι τῶν
τειχῶν τῆς Ἀλεξανδρείας· ὁ δὲ στρατηγὸς Τουλμπᾶς
ὁπόταν θέλει μπαίνει καὶ ἐντὸς τῆς Ἀλεξανδρείας· ὁ
Κεδίβης ξεῦρετε ποῦ εὐρίσκεται; ἐπὶ τοῦ πλοίου *Ma-*
γροῦσα. Ὅλοι οἱ ἰθαγενεῖς ἐδολοφονήθησαν ὑπὸ τῶν
Ἀγγλῶν· 243 ἄγγλοι ἐφρονεύθησαν κατὰ τὸν βομβαρδι-
σμόν. Οἱ Ἀγγλοι δὲν ἔχουν στρατὸν, ἀλλὰ μερικοὺς
Αἰγυπτίους τοὺς ὁποίους πληθύνουν 3 λίρας τὸν μῆνα·
οἱ Αἰγύπτιοι αὐτοὶ εἰς πρώτην συμπλοκὴν θ' αὐτομολή-
σουν εἰς τὸν Ἀραμπῆ. Ἀπ' ἐναντίας ὁ στρατὸς τοῦ Ἀ-
ραμπῆ συμποσοῦται εἰς 135,000 ἄνδρας! Ἰδοὺ μὲ ποῖα
φεύματα βαυκαλίζει ὁ Ἀραφὴ Ναπολέων τοὺς πτωχοὺς
Φελλάχους.

Ἐλάβομεν μακρὰν ἐπιγραφὴν ἐνὸς ἐκ τῶν ἐν Καίρῳ
Ἑλλήνων ἀφηγουμένου τὸν τρόπον καὶ τὰ δεινοπαθῆ, μετὰ
τῆς μεταναστεῦσεώς των καὶ πῶς ἐσώθησαν χάρις εἰς

Εἰς τὴν Ἐκθεσιν τῶν ἀλιευτικῶν προϊόντων ἥτις θὰ